

Sense adonar-nos-en arribem al refugi del Glaciari Blanc (2.550 m.):

Aquests 700 m. de desnivell des del Prat de Madamme Carle fins aquí se'ns han fet d'allò més curt, tot admirant els tons blau-verds que agafa el gel convertit en sérac. Ens aturem a fer un mos i a contemplar la grandesa d'aquest paisatge. Visitem el refugi amb presses, ja que ens queden més de 600 m. de desnivell per arribar al lloc on hem de passar la nit.

Continuem pujant per una morrena cada cop més salvatge. Les voltes maria es succeeixen. Comencem a estar un xic "tocats". El desnivell i el sol ens han castigat de valent.

De cop i volta, la morrena fa un gir cap a l'esquerra i davant nostre apareix el Glaciari Blanc. Cal aturar-se! L'espectacle bé que s'ho val!

Un immens pla s'ajau als nostres peus. A l'altre costat del pla i a la nostra dreta, edificat sobre un petit sortint de roca, es troba el refugi Caron o dels Écrins (3.170 m.). El veiem diminut; encara que només ens falti travessar la gelera, resulta que no és aquí mateix. Davant del refugi i a la nostra esquerra, s'alça majestuós el Dôme de Néige i la Barre des Écrins. Els 1.100 m. de desnivell que ens separen d'ell ens fan ser encara més prudents si es pot, de cares a afrontar el nostre atac al cim.

Al cap d'una hora i amb la nit endinsada a la Gelera, arribem al refugi. És molt gran i està guardat. Podem comprar beure i d'aquesta manera guardem l'aigua per l'endemà.

Fa fred cada cop més fred. Fonem neu amb molta paciència i prenem una sopa calenta. Ens reconforta. Fem els preparatius per l'endemà, i ens posem dins el sac.

El sac, en aquests dies tant especials, és quelcom més que el lloc on es dorm. És un lloc on es parla sol, es somnia, es pensa, es prenen decisions, i, molt sovint, no s'hi dorm.

Així d'aquesta manera lenta i tortuosa, passa la nit.

—Dissabte, 18 d'abril de 1987

Ens llevem d'hora i esmorzem. Som els primers d'arribar al menjador. Com que el dia abans havíem arribat de fosc, no vàrem tenir temps de fondre aigua i ara no en tenim. Ens convertim per uns moments en pirates de la muntanya: un xic de cada palangana, i així no es nota tant. En aquests moments, el reposar energies ens és més important que la nostra ètica muntanyenca. —O al menys, així ho pensem.

Necessitem una hora per travessar la gelera. El Dôme s'alça justament sobre els nostres caps. Estem cansats del dia abans i ens queden 1.100 m. de desnivell, però la nostra moral és alta i el dia es presenta magnífic. Cal anar per feina, ja que el perill d'allaus s'incrementa a mesura que passen les hores de sol.

El pendent és molt fort, però les primeres hores —encara sense sol— fan que guanyem alçada molt ràpidament. Hem evitat els primers séracs deixant-los a la nostra esquerra. Ara, cal fer un flanqueig de dreta a esquerra per escapar de sota una monstruositat de blocs de gel colgants i anar a sortir justament sobre unes no menys esgarrifoses esquerdes.

Cada cop en dubtem menys: això són els Alps! La pressió que comporta el sentir-nos envoltats d'un paisatge feréstec com el que presenciem, ens fa sentir impotents davant una situació alarmant compugui ésser una allau. Ningú no diu res. Jo innocent com sempre, porto el cordill d'allaus a la motxilla. Suposo que si fos necessari treure'l, ja m'avisarien. Ells, per no escalfar l'ambient no parlen del tema, però tots tenen el cordill desfet a la butxaca.

Són moments per recordar, on les descàrregues d'adrenalina es succeeixen. Passem per sota els séracs i els mirem. En ells, podem apreciar cadascuna de les nevades d'aquest i de passats hiverns com aquell que compta l'edat d'un arbre. És immens, elegant, preciós, impressionant i sorprenent. Sí, perquè només un motiu, diria jo que màgic, ens podria explicar perquè

Can Sacot - Veïnat d'Esclet, 1
Telèfon 46 04 11
CASSÀ DE LA SEVA (Girona)